

Uchwała Nr XXXIV/ 247 /09
Rady Powiatu w Rybniku
z dnia 29 października 2009 r.

**W sprawie rozpatrzenia skargi złożonej przez mieszkańca powiatu na
działalność Starosty Rybnickiego**

Na podstawie art.12 pkt 11 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (j.t. Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592 z późn. zm.) w związku z art. 229 pkt 4, art. 237 i art. 238 Kodeksu Postępowania Administracyjnego na wniosek Komisji Doraźnej Rada Powiatu postanawia:

§ 1

1. Zaakceptować sprawozdanie Komisji Doraźnej badającej skargę mieszkańca powiatu na postępowanie Starosty Rybnickiego, będące załącznikiem do niniejszej uchwały.
2. Uznać skargę wniesioną w dniu 29 czerwca 2009 r. za bezzasadną.

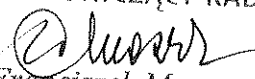
§ 2

Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Powiatu.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

PRZEWODNICZĄCY RADY

Franciszek Mazur

Za zgodność pod względem
formalno-prawnym
RADCA PRAWNY
Bartłomiej Staneczek

Załącznik
do uchwały Rady Powiatu w Rybniku
Nr XXXIV/ 247/09 z dnia 29 października 2009 r.

Sprawozdanie Komisji doraźnej Rady Powiatu w Rybniku powołanej uchwałą Rady Powiatu Nr XXXII/237/09 z dnia 27 sierpnia 2009 r. do rozpatrzenia skargi na działalność Starosty Rybnickiego, złożonej przez mieszkankę powiatu

Po rozpatrzeniu zawartych w skardze z dnia 26 czerwca 2009 r. zarzutów ustalono co następuje.

I. Zarzut nielegalności, bezprawności skierowania na badania lekarskie.

Art. 122 ust. 1 pkt 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym ustanowił prawo i obowiązek starosty kierowania na badania lekarskie osoby kierującej pojazdem „w przypadkach nasuwających zastrzeżenia co do stanu zdrowia”. Rozporządzenie Ministra Zdrowia w sprawie badań lekarskich kierowców i osób ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami w §2 ust. 5 potwierdziło prawo starosty do kierowania kierowcy na badania lekarskie, w razie uzyskania wiarygodnej informacji o zastrzeżeniach w stanie zdrowia, mogących powodować niezdolność do prowadzenia pojazdów. Tym samym działania starosty podjęte w stosunku do skarżącej stanowiły formę realizacji uprawnień ustawowych i znajdowały oparcie w konkretnych przepisach prawa.

Starosta podjął działania na podstawie wniosku Prokuratora Rejonowego w Rybniku z dnia 28 czerwca 2005 r. We wniosku tym prokurator informował m.in. o kolizji samochodowej z udziałem osoby wnoszącej skargę, której przyczyną, według słów zainteresowanej, był brak możliwości skupienia.

Art. 122 Prawa o ruchu drogowym dając staroście uprawnienie do kierowania kierowców na badania lekarskie, wymaga aby skierowanie takie następowało w oparciu o decyzję administracyjną. W celu wypełnienia wymogu ustawowego, w dniu 28 lipca 2005 r. starosta wszczął postępowanie administracyjne w sprawie skierowania skarżącej na badania lekarskie, zawiadamiając o tym fakcie zainteresowaną. W trakcie postępowania zweryfikowano informacje przedstawione we wniosku prokuratury, uzyskując wgląd w oryginał pisma strony, które stało się przyczyną wystąpienia prokuratury o skierowanie w/w osoby na badania. Okoliczności podane przez prokuraturę odpowiadały danym przedstawionym przez stronę. Skarżąca została poinformowana o prawie do składania wyjaśnień. W dniu 4 października 2005 r. wydano decyzję o skierowaniu na badania lekarskie. Na skutek odwołania strony poprawność decyzji starosty została zweryfikowana przez organ II instancji – Samorządowe Kolegium Odwoławcze. SKO utrzymało decyzję starosty w mocy, nie dopatrując się uchybień formalnych i potwierdzając zasadność rozstrzygnięcia. Stwierdzono m.in.: „...Zarzut skarżącej, iż żaden urząd nie ma prawa kierować obywatela na badania, jeśli osoba ta nie wyrządziła swym działaniem nikomu szkody, nie może mieć wpływu na podjętą decyzję. Badanie lekarskie (...) ma bowiem ustalić, czy istnieją przeciwwskazania zdrowotne do kierowania (...) pojazdami, a więc stanowi to przeciwdziałanie przed ewentualnym wyrządzeniem szkody czy też krzywdy innym użytkownikom drogi. Ochrona bezpieczeństwa ruchu drogowego wymaga, aby organ uprawniony do wydawania uprawnień do kierowania

pojazdami czuwał nie tylko nad tym, aby otrzymywały je osoby mające odpowiedni stan zdrowia, ale także kontrolował, czy nie utraciły one tych warunków. Wskazane (...) okoliczności wskazują na nasuwające się zastrzeżenia co do stanu zdrowia skarżącej.”.

W wyznaczonym decyzją starosty terminie w/w osoba nie poddała się badaniom lekarskim. Zgodnie z art. 140 ust. 1 pkt 4 lit. b starosta był zobowiązany do cofnięcia skarżącej uprawnień do kierowania pojazdami. W dniu 20 marca 2006 r. wszczęto w tej sprawie postępowanie administracyjne, informując o tym skarżącą. Zakończyło się ono decyzją o cofnięciu uprawnień wydaną w dniu 24 sierpnia 2006 r. Strona odwołała się od decyzji. SKO, nie oceniając prawidłowości rozstrzygnięcia sprawy, uchyliło decyzję starosty z powodu uchybień proceduralnych – strony nie pouczono o obowiązku informowania organu o zmianie adresu zamieszkania, a na skutek błędnych informacji co do zamieszkania strony pisma w sprawie doręczane były pod niewłaściwy adres. Starosta podjął działania celem uzyskania nowego adresu. Przesłał na ten adres pisemną informację o stanie sprawy i pouczył o konieczności informowania o zmianie miejsca zamieszkania, wypełniając tym samym zalecenia organu II instancji. Po czym, w dniu 19 lutego 2007 r. ponownie wydano decyzję o cofnięciu uprawnień. Na skutek odwołania strony decyzję starosty znów sprawdziło SKO, utrzymując ją w mocy. W uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia SKO potwierdziło usunięcie uchybień proceduralnych przez starostę i wypełnienie zasady zapewnienia stronie czynnego udziału w postępowaniu. Stwierdzono także, iż skarżąca „nie poddała się przedmiotowym badaniom w wyznaczonym terminie tym samym wypełnione zostały przesłanki cofnięcia uprawnień do kierowania pojazdami.”.

Wobec powyższego zarzut bezprawności działania starosty jest bezzasadny. Wydane w odniesieniu do zainteresowanej rozstrzygnięcia były zawsze oparte na wyraźnym przepisie kompetencyjnym, uprawniającym starostę do działania. Starosta dopełnił wszelkich wymogów proceduralnych, informując skarżącą o planowanych działaniach i ich skutkach, stwarzając stronie możliwość przedstawienia swych racji i czynnego udziału w postępowaniu. Zarówno skierowanie na badania, jak i cofnięcie uprawnień było zbadane przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze, które nie dopatrzyło się nieprawidłowości w części merytorycznej decyzji starosty. Natomiast wskazane uchybienie proceduralne zostały przez starostę usunięte w przewidzianym ustawą trybie.

Ponadto z chwilą przedstawienia wyników badań lekarskich stwierdzających brak przeciwwskazań do kierowania pojazdami starosta niezwłocznie przywrócił cofnięte uprawnienia.

II. Zarzut naruszenia dóbr osobistych

W dokumentach sprawy nie znajdują się stwierdzenia, które mogłyby być obraźliwe bądź naruszające godność skarżącej. Działania podjęte przez starostę stanowiły formę realizacji obowiązków ustawowych tego organu. W tonie, sposobie formułowania, zebrana korespondencja i decyzje nie odbiegają od dokumentacji zebranej w innych sprawach związanych z weryfikacją kwalifikacji zdrowotnych kierowców. Starosta wykonał czynności konieczne dla zbadania sprawy, potwierdzenia i weryfikacji uzyskanych informacji, stwierdzenia istnienia lub braku wyznaczonych przepisami przesłanek danego rozstrzygnięcia.

Postępowanie w sprawie wszczęto w oparciu o wiarygodne informacje i prowadzono w sposób wykluczający podejrzenie o szykanowanie. Sprawa była prowadzona zgodnie z zasadami ochrony danych osobowych i osoby trzecie nie miały dostępu do informacji zebranych przez starostę lub ujawnionych w decyzjach administracyjnych, w szczególności informacji mogących wpłynąć na opinię społeczną skarżącej.

Samo działanie w ramach wykonywania obowiązków ustawowych nie może być traktowane jako zachowanie naruszające godność zainteresowanej. Również forma prowadzenia postępowania i korespondencji była właściwa i poprawna, pozbawiona uprzedzeń lub niegrzeczności. Skarżąca była informowana o swych prawach i traktowana jak każda inna strona postępowania administracyjnego.

Zarzut naruszenia dóbr osobistych nie znajduje zatem potwierdzenia w aktach sprawy lub wyjaśnieniach osób bezpośrednio się nią zajmujących.

II. Zarzut odmowy wypłaty odszkodowania i zwrotu kosztów przeprowadzonych badań.

Skarżąca przedstawiła staroście zarówno wyniki badań lekarskich, jak i psychologicznych. Tymczasem starosta skierował ją decyzją wyłącznie na badania lekarskie. Nie można zatem twierdzić, iż swym działaniem starosta w jakikolwiek sposób przyczynił się do powstania po stronie skarżącej obowiązku zapłaty ceny za badanie psychologiczne.

W przypadku badania lekarskiego art. 122 ust. 6 Prawa o ruchu drogowym jednoznacznie przesądza, iż badanie to, także spowodowane skierowaniem starosty, przeprowadza się na koszt osoby badanej. Nie ma przepisu, który przerzucałby ciężar opłaty na starostę, albo też pozwalałby zwalniać kierowcę z opłaty, czy też udzielać innych ulg w tej kwestii.

Zwracając koszt przeprowadzonych badań starosta działałby zatem bezprawnie, co w efekcie doprowadziłoby do naruszenia dyscypliny finansów publicznych z tytułu bezpodstawnego wydatku.

Ze względu na fakt, iż komisja nie dopatrzyła się czynów naruszających dobra osobiste całkowicie bezpodstawne jest roszczenie o zapłatę odszkodowania za działania wymierzone w godność skarżącej.

Odmowa uwzględnienia przez starostę zgłoszonych w tej sprawie roszczeń finansowych jest zatem uzasadniona. Co więcej stanowisko swe starosta przedstawił w piśmie przesłanym zainteresowanej.

W świetle powyższego przedstawiona skarga jest całkowicie bezzasadna.